

**OBERTURA DIOCESANA DE L'ANY SANT DE LA MISERICÒRDIA
(HOMILIA. 13-12-2015)**

Sof 3,14-18a / Is 12,2-6 / Fl 4,4-7 / Lc 3,10-18

Estimats germans:

És un veritable goig trobar-nos aquí, aquesta tarda, aplegats per la mateixa crida de l'Esperit i gaudint de la seva presència en la Paraula, en el sagrament de la Eucaristia i en els germans. Hem vingut a la catedral des de tots els punts de la Diòcesi, per demanar, viure i compartir l'amor de Déu, que enguany se'ns regala d'una manera especial, amb el seu rostre més bell i genuí, que és la misericòrdia.

Hem entrat al temple per la porta santa, que vol esdevenir porta per als sants, porta de gràcia i santificació. Porta, per tant, de joia, de felicitat y de llum.

Permeteu-me convidar-vos a fer **un exercici interior**, que ens serà profitós per viure profundament el sentit d'aquesta celebració. Pensem un moment en nosaltres mateixos i en els nostres germans, creients o no, amb els quals compartim el dia a dia. Aquest temple, la catedral, i tots els temples de la Diòcesi, volen ser "lloc d'Església, casa on els germans comparteixen la comunió de l'Esperit". Reconeguem-nos, però, per un moment fora d'aquest lloc. Ens ha arribat una crida entusiasta i engrescadora que ressona amb força a l'interior d'aquestes quatre parets: "¡Crida de goig, alegra't i celebra de tot cor...! ¡Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo, viviu contents!" Nosaltres, que som fora, sentint-la, experimentem una doble sensació: per un costat desitjaríem fer cas a aquestes paraules (¿qui no

voldria viure sempre content, superar totes les pors, que l'alegria mai fos amenaçada per cap mena de mal?); per altre costat, en constatar tant de sofriment que hi ha al món, pensariem que aquell missatge no és més que una retòrica sense correspondència a la vida real, una poesia o una música buida, que només pretén enganyar endolcint-nos l'existència (¿qui no està cansat de sentir recomanacions psicològiques o invitacions a la felicitat a condició de comprar un producte, seguir una fórmula o viure una determinada situació?). El cas és que viuríem l'eterna tensió entre el l'atractiu del desig i la força de la realitat. Aleshores, aniríem sentint veus diferents, de pessimistes i d'optimistes, de pragmàtics i d'utòpics, cadascú amb la seva recepta.

¿Què hem fet nosaltres? No tenim cap recepta, ni ideològica, ni psicològica, ni política, ni comercial... simplement ens hem posat en camí i hem entrat per la porta.

Us convido a aprofundir en aquest gest simbòlic, tant significatiu per a la nostra fe. Mirem que no hem negat la realitat de la nit que vivim personalment i socialment. No podem oblidar les misèries socials, de persones i estructures que generen marginació i enfrontaments, els sofriments de les víctimes innocents... Som ben conscients dels sofriments. També del fracàs constant dels nostres esforços per ser millors, per estimar més, per controlar els nostres impulsos egoistes, ser més generosos, acceptar els defectes dels altres, ser sincers... Però, tot i adonar-nos de la realitat sofrent, **ens hem posat en camí** vers el lloc on ressonava la crida a la alegria.

I ens hem adreçat a la porta. A la porta hem trobat dues figures senyeres, que ens acullen i ens donen la mà, convidant-nos a entrar. Una és **Joan Baptista**. La seva mà és aspra, la seva figura austera, la seva mirada és incisiva i penetrant i les seves paraules radicals i fortes: “converteix-te, canvia el teu cor i la teva vida, comparteix el que tens amb qui no té per viure, no abuis, siguis honrat, torna a Déu”. Ell és la veu que ens diu qui som realment, sense cap engany possible, posant al descobert les arrels de les nostres misèries. L'altra figura és **Maria**, la Mare de Jesús. La seva mà és delicada, però segura, la seva mirada és transparent i lluminosa, el seu rostre serè i somrient; tota senzillesa i humilitat, que ens convida a cantar la gloria del Senyor, a qui ha lliurat ella mateixa, en obediència, la seva voluntat. El seu cant ens recorda el Déu que practica la seva misericòrdia amb els humils i famolencs... Ella és, per la seva humilitat, l'anunci viu del poder de Déu, del poder de la seva gràcia i el seu amor, capaç de fer tot nou.

Aleshores, un cop travessada aquesta porta amb les dues figures, una que denúncia des de la veritat, l'altra, que anuncia des de l'amor, penetrem en el lloc on es reuneix la comunitat dels germans cercadors de l'alegria. ¿Què és **el que descobrim**? Veiem, en primer lloc, que aquesta assemblea no és precisament la reunió dels perfectes. Hi trobem de tot. Alguns flauegen, altres tenen un posat un mica trist, altres també ploren de tant en tant... Però també hi trobem els qui ens esperonen amb el seu testimoniatge; hi trobem gestos de fraternitat en persones generoses; altres que demostren una pau insospitada i una constància en la fe i l'amor a prova de tot obstacle...

Tanmateix, ¿és això tot el que constitueix el lloc de la alegria?, ¿només és això el que ens prometia aquella veu que despertava la nostra il·lusió i ens feia aixecar-nos i caminar?

No. El que trobem no és una assemblea lluminosa ella mateixa, sinó **una comunió il·luminada**. Hem entrat al temple, la casa de l'Església. Però l'Església, com deien ja els Sants Pares, no és el sol, sinó la lluna. La lluna il·lumina la nit, però perquè rep la llum d'una altra font, que és el sol. La lluna no deixa mai de rebre aquesta llum indefectible del sol, però no sempre la veiem igualment il·luminada: té les seves fases; i els nostres ulls no sempre miren igual i es pensen que, en no veure-la amb llum plena, s'ha esvaït o ja és morta. Aquella veu, que convidava a la alegria, se sentia des de l'Església, però era una ressò de la veu del seu Senyor...

Penetrar en el temple significarà endinsar-nos en el profund del misteri. ¿**Quin misteri**? El misteri d'una vida en comunió d'amor, que se sosté, no perquè som capaços d'estimar, sinó només per la llum, la paraula, l'ofertament real de la misericòrdia de Deu a cadascú i a tota la comunitat de germans.

Entrar en el temple és tornar a **descobrir una Església** que neix constantment de la gràcia oferta en el baptisme, que reneix i es renova en el sagrament de la Reconciliació, i que gaudeix de l'amor més perfecte en la Eucaristia. Aquí l'Església – esposa escolta la Paraula del seu Espòs i rep l'escalf del seu amor, i es fa fecunda, tot responent oferint-se a si mateixa per amor.

Aleshores s'haurà desvelat el misteri de l'alegria. Perquè algú podria pensar que aquest secret no era altre que recordar com la alegria es pot crear o forçar, fent entre tots un ambient amable, "bonic" i agradable mitjançant paraules i gestos generosos amb els germans. El misteri de l'alegria al que hem estat cridats, i que ara compartim, és ben diferent: **l'alegria ens ha estat regalada** en el moment en què hem estat estimats misericordiosament, quan hem estat perdonats amb un amor gratuït.

I és la acollida humil i agraïda d'aquest perdó el que ens permet i ens empeny **d'oferir als germans**, amb senzillesa, la mateixa misericòrdia. No ho farem des de la prepotència, sinó des de la igualtat en la pobresa. No demanarem res a cavi, sinó amb gratuïtat. No farem distincions, sinó d'una manera oberta a tots, amb l'única preferència pels qui més ho necessiten. No ens limitarem a un aspecte de la vida, sinó que procurarem tant l'ajuda material al pobre, com la reconciliació personal, tant la pau comunitària i social, com el diàleg entre persones i grups diferents i potser enfrontats...

Celebrem, germans, aquest Any Sant de la Misericòrdia, demanant Déu que cada vegada que entrem al seu temple i trobem el cor de l'Església, sigui el nostre propi cor qui surti transformat per estimar tal com hem estat estimats. Aleshores podrem esperar el veritable canvi que el món avui necessita i Déu espera. Fem-ho de la mà ferma de Maria, ella mateixa és el món sempre nou, obra de la inesgotable misericòrdia.